

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým v právní věci žalobce **J.P.**, bytem xx, zastoupeného advokátkou Mgr. Magdalenou Kubečkovou z Advokátní kanceláře, se sídlem Haštalská č.27, Praha 1, proti žalovanému Policii České republiky, **Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše č. 24, Liberec, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. KRPL-43383-22/ČJ-2012-1800DP ze dne 31. července 2012,**

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje čj. KRPL-43383-22/ČJ-2012-1800DP ze dne 31. července 2012 se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalované krajské ředitelství policie ČR ve svém ve výroku označeném rozhodnutí ze dne 31.7.2012 zamítlo odvolání J.P., směřující proti rozhodnutí Policie České republiky KŘP Libereckého kraje, dopravního inspektorátu Česká Lípa čj. KRPL-43383-17/ČJ-2012-180106 ze dne 22.6.2012 a rozhodnutí potvrdilo. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost o obnovu řízení, podaná J.P. ve věci rozhodnutí o jeho přestupku v blokovém řízení, vedeném pod čj. KRPL-400/PŘ-2012-180106 ze dne 16.4.2012. Poté, co se žalovaný zabývá skutkovými okolnostmi případu, konstatuje i s ohledem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že ve věci rozhodnutí v blokovém řízení nelze podat žádost o obnovu řízení.

Žalobce J.P. ve své včas podané žalobě navrhuje, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí, tak i rozhodnutí ze dne 22.6.2012, a to z následujících důvodů. Všemi rozhodnutími ve věci byl zkrácen na svém právu, aby přestupek byl projednán v řádném řízení. K možnému překročení rychlosti dne 16.4.2012 došlo kvůli tomu, že vezl spolujezdkyňu paní L. pro její léky, neboť měla astmatický záchvat. To je potvrzeno lékařskými zprávami. Policista přesvědčoval žalobce, že jinak bude sepisovat protokol, pokud se nepodrobí blokovému řízení. Protože by byla časová ztráta větší, nakonec se blokovému

řízení podrobil. To vše potvrdí paní Lazurová a další spolucestující J. Rada. Okamžitá lékařská pomoc, přinejmenším podání léků, byla nezbytná ke zmírnění záchvatu. Přestupek tudíž nebyl řádně zjištěn, a proto nebyly dány ani zákonné podmínky pro rozhodnutí v blokovém řízení, a to ani ohledně nezbytného souhlasu obviněného z přestupku. Žalovaný rozhodl, že proti rozhodnutí v blokovém řízení nelze uplatnit institut obnovy řízení, ale nevzal v úvahu, že přestupek nebyl řádně objasněn a on odvracel ohrožení zdraví pí. Lazurové. Žalobce žádá náhradu nákladů řízení, které činí podle rozpisu poskytnutého jeho zástupkyní celkem 12.826,-Kč.

Žalované krajské ředitelství ve svém obsáhlém vyjádření k podané žalobě navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Nejprve rozebírá skutkový stav, jak se vyvinul dne 16.4.2012 s odkazem na hodnocení důkazů, tedy okolnostmi s přihlédnutím k zákonným podmínkám krajní nouze, následně průběhem správního řízení, a poté i zdůrazňuje listinou prokázanou ochotu tehdy obviněného z přestupku se rozhodnutí v blokovém řízení podrobit.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl době rozhodování správního orgánu a dospěl k následujícím závěrům.

Žádost Jiřího pokorného o obnovu předmětného blokového řízení byla podána za účinnosti z.č.500/2004 Sb., správního řádu („SŘ“), účinného od 1.1.2006. Z ust. § 100 SŘ vyplývá mj., že pravomocným rozhodnutím ukončené řízení před správním orgánem se obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, existující již v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, nebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, pokud mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (§ 100 odst. 1, písm. a SŘ), avšak obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvody obnovy uplatnit v odvolacím řízení (§ 100 odst. 2, věta druhá téhož zákona).

Jak z obsahu správního spisu ale i z obsahu podané žaloby vyplývá, nebyla splněna ani jedna z těchto dvou podmínek, byť z pohledu dále řečeného se jedná jen o otázku akademickou.

Ohledně splnění první podmínky musí soud zdůraznit, že se nejedná o žádné novum, když sám žalobce zdůrazňuje, že skutkové důvody jeho jednání (rychlé jízdy) v „krajní nouzi“ uváděl již při projednávání přestupku v blokovém řízení. Nemůže se proto jednat o žádnou skutečnost či důkaz, sice v době konání blokového řízení fakticky existující ale osobám jednajícím neznámou. Opět jen jako „obiter dictum“ musí soud dále uvést následující. Není pochyb o tom, že důvodem překročení nejvyšší povolené rychlosti může být „odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněného zákonem“ podle § 2 odst. 1, 2, písm. b, věta první) z.č. 200/1990 Sb., o přestupcích („PřZ“), tj. jsou sice formálně překročena zákonná ustanovení (zda z.č.361/2000 Sb.), ale s cílem odvrátit přímé ohrožení lidského zdraví a života, avšak vážnost takového ohrožení musí být spolehlivě prokázána. Věta druhá naposled zmíněného zákonného ustanovení ale stanoví podmínku „subsidiarity“, což znamená, že obviněný z přestupku nejedná v krajní nouzi, pokud bylo možno v dané situaci odvrátit hrozbu jinak. Pokud by soud vycházel výhradně z tvrzení žalobce, Lenky Lazurové a Josefa Rady, pak 1) o ohrožení zdraví a života L. Lazurové nelze hovořit, neboť ta byla schopna vystoupit z auta a vyjednávat s policií, což nesvědčí o vážném a jí akutně ohrožujícím zdravotním problému a 2) pokud měl žalobce (popř. L. Lazurová) zato, že je třeba lékařské pomoci, pak nebyl problém volat záchrannou službu (subsidiarita).

Také lékařské zprávy o takovém vážném a akutním ohrožení rozhodně nevypovídají. Tzn., vycházejí výhradně jen z popisu skutku žalobcem, L. Lazurovou a J. Radou (když navíc jejich údaje se i liší), pak se nemůže jednat o naplnění znaků jednání v krajní nouzi podle § 2 odst. 2, písm. b) PřZ.

Podstatným pro posouzení odůvodněnosti podané žaloby v dané věci, a na ni také postavil žalovaný své právní závěry, **je vyřešení otázky**, zda je obviněný z přestupku oprávněn podat žádost o obnovu řízení, kterým bylo pravomocně rozhodnuto v blokovém řízení o jeho přestupku.

V blokové řízení, jak je upraveno ust. § 84 odst. 1) PřZ, lze rozhodnout pouze za předpokladů, že a) lze přestupek v blokovém řízení projednat, b) přestupek je spolehlivě zjištěn a nestačí domluva a c) obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. Podle § 84 odst. 2) PřZ se proti uložení pokuty v blokovém řízení nelze od odvolat. Z uvedeného proto vyplývají následující závěry.

Z obsahu správního spisu (a ani žalobce netvrdí opak) je zjištěno, že se žalobce blokovému řízení podrobil, tj. byly splněny zákonné podmínky zmíněného ust. § 84 odst. 1) PřZ. Žalobce měl možnost, a žádná právně významná skutečnost mu v tom nebránila, aby trval na projednání přestupku v řízení podle § 67 a násl. PřZ před správním orgánem, kde by mohl uplatnit i svou námitku jednání v krajní nouzi, o jejímž opodstatnění byl podle svého tvrzení (navíc) přesvědčen již v době konání blokového řízení. Žalobce se ale rozhodl jinak a tím se zbavil i možnosti napadnout rozhodnutí o přestupku odvoláním jako řádným opravným prostředkem. Právě podmínka využití odvolání je jednou ze základních podmínek obnovy řízení, jak stanoví již zmíněné ust. § 100 odst. 2) SŘ, a proto potrestaný v blokovém řízení není oprávněn podat žádost o obnovu řízení. O tento právní názor opřel žalovaný napadené rozhodnutí a soud se s jeho právními závěry plně ztotožnil. Nelze proto jinak, než v podrobnostech odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, aby soud nemusel jen opakovat již řečené. Soud jen zdůrazňuje, že žalovaným vzpomínaný rozsudek NSS čj. 3 As 58/2007-117 ze dne 6.2.2008, ač své závěry čerpal ještě z předchozí právní úpravy o obnově řízení (§ 62 z.č. 71/1967 Sb), která oproti nové právní úpravě neznala podmínku „využití odvolání“, je opřel nejen o odkaz na ust. § 84 odst. 2) PřZ (o vyloučení odvolání proti rozhodnutí v blokovém řízení) ale o nepřípustnou revizi postoje obviněného z přestupku, který ač se dobrovolně blokovému řízení podrobil, by žádostí o obnovu řízení tento svůj souhlas „vzal zpět“, čímž by v podstatě došlo k návratu stavu před rozhodnutím v blokovém řízení. To ale odporuje smyslu blokového řízení jako zkráceného řízení. Tím by došlo ke zjevnému obcházení ustanovení i o nepřípustnosti užití opravných prostředků v blokovém řízení. Jak soud již uvedl, nevyužije-li obviněný z přestupku svého práva trvat na projednání přestupku ve správním řízení před příslušným úřadem a s tím spojené možnosti užití řádných opravných prostředků, pak se tím současně vzdává práva i na užití mimořádného opravného prostředku, kterým je obnova řízení.

Namítá-li žalobce, že úvaha žalovaného o nepřípustnosti obnovy řízení v dané věci, a tato žalobní námitka je jedinou, která směřuje k podstatě věci i když nepolemizuje s právními závěry žalovaného, ale svými skutkovými námitkami, pak se jedná, jak vyplývá z již výše uvedeného, o námitku neopodstatněnou. Podstata žalobních námitek totiž jinak spočívá ve výkladu uplatnění krajní nouze s ohledem na důkazy. Je sice pravdou, že se správní orgány obou stupňů zabývaly dosti široce tvrzeními J.P., L. Lazurové aj. rady a také i lékařskými zprávami, avšak v rozhodnutích úřadů obou stupňů je zcela jasně rozvedeno, z jakého právního důvodu není potrestaný za přestupek v blokovém

řízení oprávněn podat žádost o obnovu řízení podle § 100 SŘ. Tato úvaha je podstatou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí, které mu bezprostředně předcházelo.

Protože soud nemohl přisvědčit podané žalobě nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 25. dubna 2013

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová